

Sygnatura akt VIII Ga 292/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2014 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Z.

przeciwko P. G. reprezentowanemu przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu – M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 maja 2014 roku, sygnatura akt V GC 184/13 upr

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz M. K., kuratora ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem wynagrodzenia w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Anna Budzyńska

Sygn. akt VIII Ga 292/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 maja 2014 roku, sygnatura akt V GC 184/13 upr, po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w Z. przeciwko P. G. o zapłatę kwoty 8.502,89 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 września 2011 roku oraz kosztami procesu, Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim zasądził na rzecz powoda kwotę 6.694,39 zł wraz z odsetkami, oddalił powództwo w pozostałym zakresie tj. co do kwoty 1.808,50 zł, tytułem kosztów procesu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.203,96 złotych.

Powód, uzasadniając żądane roszczenie wskazał, iż zgłoszona w pozwie wierzytelność stanowi opłaty za korzystanie przez pozwanego z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) S.A na podstawie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz karę umowną naliczoną przez poprzedniego wierzyciela w związku z niewykonaniem świadczenia niepieniężnego, nabyte od poprzedniego wierzyciela na podstawie umowy cesji wierzytelności.

W sprawie zarządzeniem z dnia 2 lipca 2013r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim Wydział V Gospodarczy ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego P. G. kuratora w osobie pracownika sądu M. K.. Działający w imieniu pozwanego kurator zarzucił, że powódka nie wykazała, iż pozwany zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz nie wykazała wysokości zobowiązań wynikających z niniejszej umowy. Wskazał także, iż powód nie wykazał, w jaki sposób doszło do obciążenia pozwanego karą umowną za niewykonanie zobowiązania niepieniężnego.

Sąd Rejonowy ustalił, że poprzednik prawny powoda i pozwany zawarli w dniach 18 sierpnia 2005 roku, 21 lipca 2008 r. oraz w dniu 29 maja 2008 r. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, podlegające przepisom ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U z 2004, Nr 171, poz. 1800). Poprzedni wierzyciel wystawił pozwanemu faktury VAT na łączną kwotę dochodzoną pozwem, w tym na kwotę 5000 zł wynikającej z faktury (...), kwotę 101,09 zł wynikającej z faktury (...), kwotę 527,20 zł wynikającej z faktury (...), kwotę 769,66 zł wynikającej z faktury (...).

Sąd Rejonowy stwierdził, że przedłożone dowody z dokumentów w postaci umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz faktur Vat, wbrew odmiennemu stanowisku strony pozwanej, prowadzą do wniosku, iż powódka wykazała zasadność swego roszczenia w zakresie żądania zasądzenia kwot: 101,09 zł, 527,20 zł, 769,66 zł oraz kwoty 4.000 zł z żądanej kwoty 5.000 zł. Co do pozostałej kwoty 1000 zł, z uwagi na fakt, że strona powodowa przedłożyła jedynie umowę z dnia 29 maja 2008r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych, bez obowiązującego w dniu jej podpisania, regulaminu świadczenia usług Sąd uznał roszczenie za niezasadne. Brak było także – w ocenie Sądu - w odniesieniu do powyższej umowy, w przeciwieństwie do pozostałych przedłożonych przez stronę powodową, załącznika nr 1 z oświadczeniem pozwanego o zapoznaniu się i akceptacji regulaminu promocji oraz regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych. W konsekwencji roszczenie o zapłatę kwoty 1000 zł tytułem kary umownej naliczonej w oparciu o powyższą umowę wraz z naliczonymi odsetkami ustawowymi Sąd I instancji uznał za niewykazane.

Orzeczenie o kosztach procesu sąd oparł o zasadę wynikającą z art. 100 k.p.c.

W apelacji od tego wyroku w zakresie punktu II oddalającego powództwo co do kwoty 1808,50 zł powód wniósł o jego zmianę przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 1808,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz zwrotu kosztów procesu za obie instancje. Zarzucił temu wyrokowi naruszenie prawa procesowego - przepisu art. 233 § 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że

- powód nie udowodnił zasadności roszczenia w zakresie kwoty 1000 zł tytułem kary umownej, wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 29 maja 2008 roku, podczas gdy zasadność kary umownej wynika wprost z treści umowy, którą powód przedłożył wraz z pismem procesowym z dnia 30 kwietnia 2014,

- powód nie przedłożył załącznika nr 1 wraz z oświadczeniem pozwanego o zapoznaniu się i akceptacji regulaminu promocji oraz regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, podczas gdy podpis pod umową wskazuje na okoliczność akceptacji postanowień umowy,

- powód nie przedłożył regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych obowiązującego w dniu podpisania umowy z dnia 28 maja 2008 roku, podczas gdy powód do akt sprawy przedłożył regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych z dnia 17 stycznia 2005 r. a więc obowiązującego w dniu podpisania umowy.

Kurator pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i przyznanie od powoda wynagrodzenia za postępowanie apelacyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy nie przeprowadzał postępowania dowodowego. Apelujący nie złożył nowych wniosków dowodowych, nie było też podstaw do przeprowadzenia dowodów z urzędu. W tej sytuacji, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżony wyrok został wydany po dokonaniu prawidłowych ustaleń faktycznych a następnie przyjęciu właściwej podstawy prawnej. Sad Rejonowy trafnie zakwalifikował podstawę umowną zobowiązania pozwanego w stosunku do powoda, wskazując regulującą te umowy przepis prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutów procesowych zawartych w apelacji należy stwierdzić, że wbrew zarzutom apelacji ustalenia faktyczne Sądu I instancji znajdują pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale procesowym. Ocena Sądu Rejonowego, iż powód nie wykazał – w świetle zebranego w sprawie materiału procesowego - zasadności roszczenia o zapłatę kwoty 1000 zł z tytułu kary umownej – jak wskazywał powód – za niedotrzymanie warunków promocji – została oparta na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i jako taka odpowiada dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c.

Bezspornym pozostaje w sprawie, iż powód dochodził pozwem od pozwanego tytułem kar umownych łącznie kwoty 5000 zł, na którą składały się kary umowne naliczone na podstawie – jak sprecyzowano to w piśmie procesowym powoda z dnia 28 października 2013 roku (k. 78-79) i z dnia 30.04.2013 (k. 117-118) – czterech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych: z dnia 21.07.2008 r.(kara umowna w kwocie 1500 zł), z dnia 18.08.2005 (kara umowna w kwocie 1000 zł), z dnia 21.07.2008 (kara umowna w kwocie 1500 zł) oraz umowy z dnia 29 maja 2008 r. zawartej na numer abonencki (...) – kara umowna w wysokości 1000 zł.

Powód nie wykazał jednak swoich twierdzeń, iż w dniu 29 maja 2008 roku strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych – do pisma procesowego z dnia 30.04.2014 roku powód dołączył bowiem zawartą w tym dniu „umowę sprzedaży aparatów w ramach Programu (...) Aparatów dla przedsiębiorców – za grosze do wszystkich na 2 lata”. W treści tej umowy wskazano jedynie, że pozwany jest stroną umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numerów wskazanych w tabeli A poniżej, gdzie wskazano numer (...). Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dotyczącej powyższego numeru powód jednak nie przedłożył (przedłożone wraz z pismem procesowym z dnia 28.10.2013 roku umowy dotyczyły innych numerów abonenckich: (...), (...), (...)).

Dodać należy, że skarżący – nie przedłożył – na co trafnie zwrócił uwagę Sąd I instancji – wskazanego w treści umowy z dnia 29.05.2008 roku załącznika nr 1, stanowiącego integralną część umowy. Twierdzenia faktyczne powoda, powołane na uzasadnienie dochodzonego roszczenia w zakresie kwoty 1000 zł z tytułu kary umownej, powtórzone w apelacji - nie znajdują zatem potwierdzenia w przedstawionym sądowi materiale dowodowym.

Nadto powód w żaden sposób nie wykazał, iż doszło do niewykonania przez pozwanego wskazanego zobowiązania niepieniężnego polegającego na utrzymaniu aktywnej karty SIM w sieci poprzedniego wierzyciela przez okres obowiązywania umowy, który – co należy podkreślić również nie został przez powoda – wskazany. Podkreślić należy, że skarżący twierdząc, iż poprzedni wierzyciel wobec niewykonania przez pozwanego wskazanego zobowiązania niepieniężnego, rozwiązał przedterminowo umowę stron i naliczył karę umowną – nie przedłożył w toku postępowania dowodu, który potwierdzałby powyższą okoliczność. Wobec zaprzeczenia przez pozwanego zasadności roszczenia powoda a także podniesienia, że powód nie wykazał, na jakiej podstawie doszło do obciążenia pozwanego karą umowną za niewykonanie zobowiązania niepieniężnego – prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, iż powód nie wykazał zasadności swego roszczenia o zapłatę kary umownej w kwocie 1000 zł oraz odsetek od tej kwoty, wywodzonych z umowy z dnia 28.05.2008 r. Wysoce ogólne twierdzenia powoda w tym zakresie nie mogą być uznane za wystarczające.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało uznać, że ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy nie naruszają reguł wynikających z art. 233 § 1 k.p.c.

Z kolei zarzut naruszenia art. 6 k.c. mógłby odnieść skutek gdyby Sąd Rejonowy niewłaściwie sformułował ciężar dowodu w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy trafnie przyjął w sprawie, że ciężar wykazania roszczenia spoczywał na powodzie, co dotyczyło także wykazania – wobec zaprzeczenia pozwanego – doręczenia pozwanemu i zaakceptowania przez niego załącznika nr 1 do umowy z dnia 29.05.2008 r.

Mając na uwadze powyższe, należało oddalić apelację jako bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c. Wysokość przyznanego kuratorowi pozwanego wynagrodzenia wynikała z § 3 mającego zastosowanie w sprawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982 r. w sprawie stawek, warunków przyzwania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów (Dz. U

z 1982, Nr 27, poz. 197) - w związku z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.